

A SZERELEM ILLATA

Stacey
Lee

Dream
válogatás

NÉHA A SZERELEM OTT VAN AZ ORROD ELŐTT.

A tizenhat éves Mimosa a Föld utolsó két aromatőrének egyike, és tudja, mit tartogat számára a jövő: egy életen át tartó gyomlálást, parfümök meg szerelmi elixírek keverését, és hogy embereket hozzon össze, miközben ő menthetetlenül egyedül marad. Számára egyértelműek a szabályok: ha szerelmes lesz, az orra használhatatlanná válik, így odaveszik a tehetsége. Mimosa mégsem szeretné az életét könyékig földesen, virágok között tölteni. Átlagos gimis életről álmodozik, barátokkal, meccsekkel, vitaklubbal, sőt egy pasival. De amikor véletlenül rossz nőnek ad elixírt, csak a szerelemmel sújtott nő fiára, a suli sztárfocistájára számíthat, hogy segítsen megoldani a helyzetet. Mim gyorsan megérti, hogy nem mindig dönthetjük el, szerelmesek leszünk-e.

Egyszerre kifinomult, reményteli, vicces és romantikus regény, egy sokszínű fejlődéstörténet, amely új szemmel néz a szerelembe esésre, és hogy hogyan találjuk meg helyünket a világban.

Stacey negyedik generációs kínai-amerikai, az ősei a cowboyok virágkorában érkeztek Kaliforniába. Hisz abban, hogy szívében még van némi szabad szellem. Dél-Kaliforniában született, Los Angelesben diplomázott, majd a UC Davis King Hallon szerezte meg jogi végzettségét. Miután több évig jogásként dolgozott a Szilícium-völgyben, végül azért ragadott tollat, mert olyan munkára vágyott, amibe belefér egy kis délutáni szunyókálás, és ez egyszerűbb volt, mint Spanyolországba költözni. Zongorán játszik, gyerekeket nevel és tinikről szóló regényeket ír.

Tudj meg többet a könyvről:

www.staceyhlee.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A varázslatos parfümökhöz hasonlóan ez a szellemes, édes és romantikus történet is elcsavarja a fejed és elvarázsolja a szíved.”

GOODREADS

„Ez a regény tele van a tinik szorongásából fakadó félreértéssel, a kölcsönös vonzalom izgalmas felfedezésével és a tiltott gyümölcs csábításával. A szívmengető romantikához pedig könnyed humor párosul.”

USA TODAY

„A könyv nagyon sokszínű, üde és árnyaltan rajzolt karaktereket mutat be. Azoknak az olvasóknak ajánljuk, akik szeretik a felnőtté válásról szóló történeteket romantikával és varázslattal fűszerezve.”

VOYA

„A kínzó ellentétek könyvében – tudomány és mágia, régi hagyományok és modern élet, magány és felfedezések – emlékezetes szereplőket vonultat fel, közben bemutatja elbűvölő hősnője külső és belső harcait.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Lee az első szerelem és a felnőtté válás tipikus meséjéhez hozzáad egy csipetnyi varázslatot. Mím az érzelmek kacskaringós és őszinte útját járja végig, és eközben megismeri az igazságot a családjáról és a szerelemről.”

BOOKLIST

Dream
válogatás

Stacey Lee

— részlet —

EGY

„VIGYÁZZ, AROMATŐR;
HELYEZD KI A SZERELEM CSAPDÁIT,
DE MAGAD NE ESS BELE!”
Larkspur, aromatőr, 1698

A LEGTÖBBEN NEM TUDJÁK, hogy a szívfájdalomnak áfonyaillata van. Nem ebből az egyetlen aromából tevődik össze, de ez a meghatározó. Ha valaki áfonyáspite-illatúan érkezik hozzánk, elküldjük anyával. Az összetört szívnek idő kell a gyógyuláshoz, mielőtt mi bevethetnénk a varázszerőnket.

Anya szerint a mai ügyfelünknek nincs áfonyaillata, ezért vagyok a műhelyükben, és morzsolok fahéjat az elixírjéhez – amit a világon mindenki más szerelmi bájjitalnak hív – ahelyett, hogy a matekházimat írnam. Az új megállapodás szerint járhatok állami középiskolába, és nem ott-hon kell tanulnom, amíg azt az aromatőri feladataim nem szenvedik meg. A legtöbb tizenöt éves lány anyukájával ellentétben, az enyémet egy fikarcnyit sem érdekli a házi feladat.

A műhely kék ajtaja kitárul, és anya lép be mind a százötvenkét centijével és rövid frizurájával. Farmeringes, farmeres, napellenzős kertézszerelésében úgy fest, akár egy kék tündér. Csak kéket hord, nem azért, mert az a szomoruság színe, hanem mert a többi szín zavarja az orrát.

– A félnégyes most érkezett. Készen állsz?

– Persze. Miért ne állnék?

Anya sóhajtva legyűri a napvédős ingujjat vékony karjára.

– Mimosa, megbeszéltük. Mostantól te csinálod a férfiak másodlagos illattérképét.

– Ja, persze. – Tehát a mai ügyfél férfi. Mindig anya feladata az elsődleges illatvétel, de azt szeretné, ha én intézném a másodlagost, mert a férfiak illattérképe kevésbé összetett, mint a nőké. Nem árulom el, hogy még el sem olvastam az ügyfél jelentkezési lapját. Nehezebb összeegyeztetni a napi hét iskolai órát és az aromatóri munkát, mint hittem. Ha anya tudná, hogy le vagyok maradva, búcsút mondhatnék a középiskolának, pedig még két hónapja sem vagyok ott.

– Tíz perc múlva találkozunk az udvaron. – Az ajtó nagy csattanással becsukódik.

Még néhány nyomás a mozsárban a mozsártörővel, és minden másnál hangosabban dalol a fahéj illata a parfümériában. A fűszeres afrodiziákum csupán koronaékszerünket, a Layla áldozata nevű orchideát nem tudja legyőzni. A bimbó három tökéletes szíromra válik szét, narancslekváros illata olyan erős, hogy még üvegbúra alatt is elnyom minden mást.

A porrá őrölt kérget egy etanolos üvegbe ejtem, aztán a tinktúrát lóhere és kardamom közé teszem az egyik gyógyszeres polcra. Fogóban a kardamom. Teljes leltárt kellene készítenem, hogy anya megtervezhesse a bevásárlóköрутját. Majd később. Már várt egy hónapot. Egy kicsit még nyugton maradhat.

A műhely előtt az aprócska kertben áll a banánillatú ilang-ilang fa, és cimborája a tojáslikőrillatú szerecsendiófa. Háromholdas, festőpaletta alakú kertünkben olyan fák is pompáznak, amelyek általában nem nőnek Észak-Kaliforniában. A műhelyünk a tartónylás helyén áll.

Lezuttyanok az egyik tikfa padra. Az ügyfelünk illata már azelőtt csiklandozza az orromat, hogy meglátnám. Lehunyom a szemem. Ez nem teljes illattérkép, lehetne nyit változik a környezet, ahogy közeledik. A legerősebb illatokat érzem meg először: zuzmó, kapribogyó és tök-mag. Földes, fűszeres illattérkép, ami furán ismerős.

Felpattan a szemem. Mr. Frederics, a *matektanárom*?

Talpra szökkenek. A hét és fél millió lakosú San Francisco-i öbölben élő kétmillió egyedülálló, partiképes férfiból pont neki kellett eljönnie?

Az afro-amerikai, kopaszodó Mr. Frederics anyja mellett sétál a házat a műhellyel összekötő ösvényen. Ugyanaz a kockás kardigán van rajta, mint ma az órán. Arcáról, csakúgy, mint a nadrágjáról, látványosan hiányoznak a ráncok, hiába múlt ötven éves.

Mire az árnyas udvarra érnek, már sikerül nem bámulnom őket, de anya megérzi döbbenetem szagát. Boros-

tyánszínű szeme résnyire szűkül. Tudja, hogy nem olvastam a jelentkezési lapot.

– Üdv, Mr. Frederics – köszönök vidáman. – Nem ül le?

– Szervusz! – A férfi hangja telten zeng, ami megnehezíti, hogy az ember ne kedvelje.

Helyet foglal az egyik padon. Anyával leülünk vele szemben. Egyesével szorongatja az ujjperceit, pont, mint múlt héten, amikor a polinom függvényeket magyarázta.

– Nos, Mimosa, nem szeretnék kínos helyzetet, megértem, ha nem tetszik ez neked.

– Dehogy, Mr. Frederics! – előz meg anya a válasszal. A lábujjaim begörbülnek szándalom bőrtalpán. – Nagyon örülünk, hogy ön az ügyfelünk. Hadd nyugtassam meg, Mimosa nem fog visszaélni a helyzettel! Tudja, hogy az illem legszigorúbb normáit követjük.

Dühös arcot vágok. Egyik ősi etikai szabályunk kimondja, hogy „egy aromatőr orra soha nem használható elixírek készítésére személyes haszonszerzés céljából, csupán a társadalom jobbítására”. Vagyis nem kérünk pénzt szolgáltatásainkért. Bár a szabály homályos, így az aromatőr eldöntheti, mit tekint személyes haszonszerzésnek.

– Úgy döntöttünk, Mimosa a félév végéig leadja a matkot.

– Mi... – bukik ki belőlem, de aztán anya olyan pillantást lövell felém, ami lánggra tudná gyújtani a hajam. Három évig tanultam egyedül, hogy felvehessem az órát. Arról nem is beszélve, hogy Mr. Frederics az egyetlen tanár, aki nem rezzen össze, ha meglát.

Összeszorítom a szám, de a düh szaga, ami olyan, mint az égett gumié, befeketíti körülöttem a teret.

Mr. Frederics a gallérját húzogatja.

– Azt nem tartanám helyesnek.

– Biztosíthatom, hogy Mimosa ugyanolyan elkötelezett munkánk iránt, mint én. Igaz, Mim? – Anya a térdemre teszi a kezét, ami rugózni kezdett. – Mimnek nagyon szoros az időbeosztása és nagyon okos. Biztosan folytathatja az matematikát a következő félévben.

Mr. Frederics aggódva pillant rám, és én úgy mosolygok, hogy az már fáj. Ha anya miattam mondhat búcsút a jó hírének, akkor tuti nem lesz matek. Egyelőre jobb belemenni a játékba.

– Nem lesz gond.

– Folytassuk, jó? – Anya az arcomat fürkészi. – Mim?

– Örülünk, hogy a Rozsdás Rózsa Parfümériát választotta párkapcsolati közvetítőjének – kántálom a szlogent, amit anya minden ügyfélnek el akar mondani, mindegy, hogy csak mi vagyunk aromatórök ezen a bolygón, Bryony nénit leszámítva, aki tizenkilenc éves korában elveszítette az orrát. – Elixírjeink csakis növényi alapúak, semmi nem szintetikus. Amit csak lehet, a kertünkben termesztünk. A többi bio vagy vadon termő.

– Remek, csodálatos! – bólint. – Tudják, pártolom ökológiai lábnyomunk csökkentését. Priust vezetek.

– Jelenleg nincs kapcsolata, igaz? – kérdem.

– Nem. Hét éve nem randevúztam.

Anya picike orrát ráncolja. Ez az interjú kulcsfontosságú része. A hazugságnak ón- és sóskaillata van állott sárga

alillatokkal, mint amikor egy izzadt tenyér piszkos érmét szorongat. Anya olyan könnyen szúrja ki a hazugságot, ahogy a legtöbb ember megérzi a döglött hal szagát. Az én orrom – ami úgy fest, mintha valaki fogóval nekiesett volna anyáénak, megnyújtotta és egy dudort csippentett az orrnyergére, hogy vicces legyen – egyetlen csökönyös molekulát sem fedez fel most, de anya a szakértő.

Várhatott volna *jövő* nyárig, hogy elvállalja ügyfélként a tanáromat. Nem mintha nem lennének elegenden a várólistán – amikor legutóbb megnéztem, kábé hatszáz magányos szív várakozott.

Anya felhúzza vékony szemöldökét, és Mr. Frederics felé biccent. Folytassuk!

– Mesélne nekünk egy kicsit... – Nem tudom a célszemély nevét.

– Sofiáról – válaszolja anya.

– Örömmel! – ragyog fel a tanár úr arca. Az árvácska füves, édeskés illata szivárog a gallérja alól, ami a szerelem árulkodó jele. Nagyon odavan.

– Mint azt bizonyára tudod, kissé rendmániás, de ezt szeretem benne.

Honnan tudnám, hogy a nő rendmániás?

– Okos nő, nyilvánvaló. – Megerősítésre várva rám néz. Hideg cikázik végig rajtam, mint amikor felhő úszik el a nap előtt. Tényleg meg kellett volna néznem a jelentkezési lapját. – Elolvasta a könyvtárunk összes könyvét, ami mint tudod, jelentős mennyiség.

A mi könyvtárunk, vagyis a Santa Guadalupe gimnázium könyvtára.

– Miss DiCarlo az?

Mr. Frederick köhögve kiegyenesíti a kardigánja ujját.

– Hát, igen.

Soha nem hoztam volna össze Mr. Fredericset és az iskolai könyvtárost. A matekzseni etnojazzt hallgat, a leheletének zab- és mézillata van, menő ruhái dacára is nyugodtság lengi körül. Miss DiCarlo alacsony, vörös hajú nő, aki nagy tételben vásárol kézfertőtlenítőt, és valószínűleg kiskosztümben bújik ágyba. De működhet. Mind a ketten középkorúak, olyan szavakat használnak, hogy *juxtapozíció* és jó a tartásuk. A legfontosabb, hogy az illatuk nem üti egymást.

Mr. Frederics tekintete anyára vándorol.

– Egek, sajnálom, azt hittem...

Anya elvörösödik, tekintete mozsártörőként fúródik belém.

– Az égvilágon semmiért nem kell bocsánatot kérnie. Mimnek nem volt ideje elolvasni az aktát. – Az égett gumi szaga felfelé száll a gallérja alól, és facsarja az orromat. A tikfát hirtelen keménynek érzem a fenekem alatt és ide-oda csúszkállok.

Ha a könyvtárosnő a célszemély, mi következik? Anya megtiltja, hogy belenézzek a könyvtári könyvekbe? Nevetséges!

– A hölgy egyedülálló, igaz? – tereli vissza anya a medrébe az interjút.

– Teljes mértékben. Soha nem ment férjhez. – Anya papucs orrával böködik a szandálos lábamat, és finoman felhúzza az orrát, ahogy lélegzik. Egy ér lüktet a homlokán.

Ugyanolyan dühös rám, mint én rá, de én többet veszíthetek, ha kimutatom. Így a feladatomra koncentrálok, hogy megfejtssem Mr. Frederics illattérképét. Anya erre egyetlen gyors szippantással képes – ő ennyire ügyes –, de én még tanulok. Mélyet lélegzek, hogy rétegről rétegre megfejtssem az egyedi illatkombinációját.

A zuzmós, kapribogyós, tökmagos illaton túl, amit már megfejtettem, Mr. Fredericsnek csavarpálma- és vadköles-illata van, ami afrikai gyökereit tekintve nem megfelelő. Mindent egybevetve legalább nyolcvan illat játszik az orromban, mint egy bonyolult hangzat.

Az aromatórök úgy érzékelik a szagokat, mint mások az arcokat. Egyetlen pillantás ezernyi információt gyűjthet, kezdve az arc formájától a bőr pontos árnyalatáig. A mi orrunk ugyanilyen, csak a szagokra könnyebb emlékezni, mert a szaglómirigy a limbikus rendszer mellett található, és ez az agyi terület szorosan összefügg az emlékezettel és az érzelmekkel.

– És mi a probléma? – tér a lényegre anya.

Mr. Frederics kifújja a levegőt, amitől beesik a mellkasa.

– Azt hittem, minden jól alakul. Hagyta, hogy müzliszeletet vegyek neki az automatából. Amikor elárultam, hogy a latin vitaklub elnöke vagyok, azt mondta, gondolkodik rajta, hogy csatlakozzon. Aztán a nyár folyamán elpusztult a nyula, és magába zárkózott.

Továbbra sincs hazugság. Anya együttérzően bólint, állával biccent, hogy folytassa.

– Anyám azt akarja, hogy nőüljek meg, mielőtt jobb-létre szenderülne. – Mr. Frederics megigazítja a nyakken-

dőjét. – Kilencvenkét éves. Azt hittem, miss DiCarlo lesz az igazi. Ő is kedvelt engem. Ezt abból tudom, hogy az én kéréseimet mindig előbb teljesítette, mint más tanárokét. És az én könyveimet mindig szépen kifényesítette.

Anya valószínűleg úgy döntött, hogy jobb, ha nem én viszem tovább az interjút, és belekezd az utolsó kérdésekbe ügyfelünk háttéréről és az előéletéről. Mr. Frederics az osztályteremben könnyed magabiztossággal beszél, de most dadog, és néha elvörösödik, bár a válaszai őszinték. A reménytelen szerelmesek gyakran bizonytalanok. Az ügyfelek akkor fordulnak hozzánk, miután már mindent megtettek, hogy elnyerjék a célszemély szívét, de szégyenlősség, bizonytalanság, vagy akár előítéletek miatt kudarcot vallottak. Az elixírek feloldják a gátlásokat. Lán-
got csiholnak a szikrából.

– Mim, a szabályok. – Anya és Mr. Frederics is rám néz.

– Igen. – A torkomat köszörülöm. – Elixírünk nem garantálja a szerelmet. Csak a parazsat csiholja fel. Ha nincs parázs, nincs tűz. Ha feltámad a tűz, magának kell életben tartania. Mi sosem élesztjük újra.

Feléleszthetünk kihunyt szerelmet, ha az eredeti kapcsolat megalkotásához nem használtak elixírt. A szerelemre csak egy esély van. Benne van a szabályzatban.

– Persze, megértem. Milyen hamar készül el? Elég-gé sürgős. Anyám szíve kicsit rendetlenkedik. Szerintem a stressz miatt, hogy nem nősültem meg.

– Nos, utána kell néznem miss DiCarlónak – válaszolja anya –, de ha minden rendben, holnapra készíthetünk önnek valamit.

Remek, sürgős rendelés.

– Értékelem, amit itt tesznek. Csak remélhetem, hogy méltó vagyok a választottamhoz. – Mr. Frederics fején még az árnyékban is gyöngyözik a veríték. Elővesz egy zsebkendőt a kardigánja zsebéből, és megtörli a homlokát.

– Nem is tennénk semmit, ha nem így lenne – válaszolja anyja lágyan. – Mim, hozz zuzmót az Arastraderóból! Menj most, vacsora előtt, amíg ezt itt befejezzük.

Felnyögök. Az Arastradero Park jó órányira van biciklivel.

– Éreztem, hogy nő egy kis zuzmó a Papagáj-hegy úton. Nem lehetne csak...

– Nem. – Anyám mosolyt erőltet magára.

Utálja az útszéli növényeket az autószenyezés miatt, bár most az egyszer kivételt tenne! Napok óta nem írtam meg a házit – a matekot sem –, és most Mr. Frederics sürgős rendelésével, úgy tűnik, tovább bliccelek majd.

Anya felvonja a szemöldökét. Egy ideig penészes citrom szaga árad mindkettőnkből, de aztán beadom a derekam, mint mindig.

Selyemvirágfa szirmok felhői kavarnak a bokám körül, miközben az udvar felé trappolok, ahol a konyha előtt kívánságkút áll. A nyárfák épp készülnek rám ejteni a termésüket. Legalább Kali, legjobb és egyetlen barát-nőm mind a száznyolcvan centijével segít összesöpörni a hétvégén. Fogom a bringámat, és végigtekerek a hosszú feljárón.

Ez az aromatörök sorsa, igényeinket feláldozzuk a közjóért. Nem is lehetnének igényeink. Orrunk olyan, akár az

apácaruha, klorofilszínű életre kárhoztat minket. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a szívünkre hallgassunk. Anya elájulna, ha tudná, hogy nem csak a tanulás miatt járok gimibe. Hogy a Vadrózsán kívül más is érdekelt. Hogy más barátokat is szeretnék, nem csak Kalit. És hogy kellemes változatosság fiúkra nézni. Ezen tuti kiakadna.

Bár konkrét szabály nem tiltja a párkapcsolatokat, gyarmati ősünk megátkozta azokat Utolsó Szavával. „Vigyázz, aromatór; helyezd ki a szerelem csapdáit, de magad ne ess bele!” Ha szerelembe esünk, mint Bryony néni, elveszítjük szuper szaglásunkat. Anya ezért úgy választotta ki apámat a postán kézbesített donorlistából, mint egy karácsonyi katalógusból. És ezért nevezett el a mimóza virág után, amit másképp nebántsvirágként ismerünk, mert szirmai befelé fordulnak az emberi kéz melegétől.

A szerelmi boszorkányok nem eshetnek szerelembe.

KETTŐ

„HALLGASS AZ ORRODDAL!
A VIRÁGOK MIND ÉNEKELNEK NEKÜNK
BONYOLULT NAGYSZERŰSÉGÜKBEN,
LENGEDEZNEK A CSINTALAN SZÉLBEN.”
Posey, aromatór, 1809

A SZERSZÁMOK ZÖRÖGNEK a biciklikosárban, ahogy eldöcögök a rózsasövény mellett, amit őseink ültettek a kíváncsi szemek ellen. Kampós tüskék és sűrű levélzet alkotja különös életünk tökéletes spanyolfalát.

Mélyebben a fejemre húzom a horgászsapkám, és a csendes Santa Guadalupe legnagyobb zöld területe, az Arastradero Park felé kormányzok. Néha úgy érzem, anya úgy intézi, hogy mindig dolgom legyen. Mintha azt akarná, hogy kudarcot valljak, és neki legyen igaza, hogy a sulis csak eltereli a figyelmemet.

Keményen tekerek, kiizzadom magamból bosszúságom borsos illatának egy részét. Neki sem lehet könnyű. Mivel én suliban vagyok, a nehezebb feladatok egy részét most egyedül végzi. Földet cserél, kiássa az elszáradt gyökereket. Háromtól hatig segítek neki a műhelyben, de az

nem ugyanaz, mint amikor egész nap mellette vagyok. De csak ritkán panaszkodik.

Miután lezárom a bringám, lesétálok a futóösvényen a zuzmóillat felé. Támadó fajta, így anya nem tűri meg a kertben. Elmegyek egy autóméretű, pikáns, átizzadt zokni szagát eregető szömörcebokor mellett, egy eukaliptusz tövénél növekvő zuzmófolt felé. Orromat a pézsmás illat felé fordítom, bár olyan szaga van, mint a mosómedve vizeletének. Az aromatórök zsenge koruktól kezdve megtanulnak minden illatot objektíven szemlélni.

– Elvesztettél valamit?

Összerezzenek, és hátranézek.

Court „a harcos” Sawyer kocog arra. Olyan lába van, hogy bekerült a *Sports Illustrated* gyerekkiadásának „A legjobb 20 húsz év alatti” összeállításába. Átizzadt, tizes számot viselő pólója karcsú focistatestére tapad, csípőjéről kapucnis felső lóg. Zakatoló szívvel feltápászkodok.

– Megijesztettél. – Zuzmó közé dugott orral és égnék emelt fenékkal nem is éreztem közeledő szagát. Most, hogy itt áll előttem, csak őt érzem. Uszadékfa, tonkabab és valami füstös, mint a levegő tábortűz után. Általában nem figyelek az emberek illattérképére, csak ha muszáj, de ez olyan, mint a bámulás, egyszerűen nem tudsz mit tenni ellene.

– Bocs, azt hittem, elvesztettél valamit. – Barna szeme akkor is félhold alakúra szűkül, ha nem mosolyog.

Egy nyirkos hajtincs a szemébe hullik.

Ne bámuld! Beszélj!

– Jaj, nem. Nem vesztettem el semmit. – Csak a méltóságomat. – Csak zuzmót szedek. – Ez furán hangzik? Igen.

A szája két oldalán gödröcskék jelennek meg.

– Hm, oké.

– Oké. – Lassan elfordulok. Üstökös vagyok, ami rövid időre betört a naprendszerébe, de most vissza kell térnem az űr mélyére, ahová tartozom.

– Court Sawyer vagyok.

Elfojtok egy nevetést. Ne viccelj! Tekintetünk találkozik. Persze, cuki, de messze túlértékeltén cuki. Bandzsít és a hajvonala olyan, mint Drakula grófé, vagyis, mint a gazdaság, ami egy nap romlásnak indul. Ezzel együtt is értem, hogy sötét hajának és természetesen sápadt arcszínének kontrasztjával és szája aranyos ívével, miért ő a fósók álma.

– Mimosának hívnak, igaz?

– Csak Mim.

– Már láttalak. Te vagy a híres szerelmi boszorkány.

– Úgy érted, hírhedt.

– Igaz, hogy kábé hét kilométerről megérzel mindenkit? Az emberek imádnak túlozni.

– Nem, max ötről, és azt is csak akkor, ha jó a szél.

Elmosolyodik.

– Hogyan csinálod? Én a saját izzadtságomat is alig érzem.

Mágiával? Mutáns génekkel, amik milliárdszor több szaglóreceptort növesztettek, mint az átlagembernél? Talán kicsit mindkettő. A rövid választ kapja.

– Genetika. Nem nagy ügy.

– Genetika, mi? – A kétség pisztrángos illata árad belőle. – Azt beszélük, anyád bezárt téged egy toronyba.

Soha, senki nem látott téged, mielőtt elkezdted a sulit. –
Lerázza az egyik lábát, aztán a másikat. Úgy tűnk, kényel-
metlen neki az ácsorgás.

– Anya otthon akart tanítani.

– Mitől gondolta meg magát?

Egy év könyörgéstől. Néhányszor mindent bevetve
keltettem benne büntudatot.

– Túl bonyolult lett a matek.

Nevet, bár nem vicceltem. A műanyag flakon és a be-
gyűjtő eszközök után matatok a táskámban, remélem, érti
a célzást. Akármilyen jó illata is van, nem késhetek el.

Elkomorul az arca.

– Tényleg el tudod érni, hogy az ember beleszeressen
valakibe?

– Felnyitjuk az ember szemét a szerelem lehetőségére.
De a döntés az övé. – Pár évente újságírók is írnak rólunk,
logikus magyarázatot adva különleges szaglásunkra. Például a *Scientific America* újságírója szerint a génjeink a pa-
leozoikumból erednek, amikor az emberek még négykéz-
láb jártak. Mások csalónak neveznek minket. De Narcissa
nagy mama, aki még az aromatórök között is különleges,
elaltatta a legtöbb ilyen híresztelést, amikor kiszagolt egy
ritka, Arizonában növény fügekaktuszt, amit a diabétesz ke-
zelésére használnak. A papagáj-hegyi házunkból is meg-
érezte.

De még mindig vannak szkeptikusok.

Court a tarkóját dörzsöli.

– Szóval, azt akartam kérdezni, hogy olyan szert is ké-
szítetek-e, ami segít túl lenni valakin?

Köhögök, hogy elrejtsem a zavaromat. *Neki* szüksége van a segítségünkre?

– Kiskorúakkal nem dolgozunk.

Rám mosolyog, amitől megugrik az adrenalinszintem.

– Nem nekem lesz.

– Ó!

Nem magyarázza meg. Talán az anyjáról beszél. Talaly képek jelentek meg a neten Court tech-milliomos apjáról hiányos öltözetű modellek társaságában. Még anya is tudott róla, pedig ő utálja a pletykákat.

– Nem etikus – szólalok meg végül. Ez nagyjából igaz is. Rendkívüli esetben készítünk Szervusz-érzés főzetet, vagyis SzÉF-et, például, ha az aromatőr hibázik. Anya sosem hibázik, de egyszer, még a születésem előtt készített SzÉF-et.

– Elérni, hogy az emberek szerelembe essenek az? Mármost felnyitni a szemüket a lehetőségre.

A kalapomat igazgatom.

– Vannak szabályaink. Az ügyfélnek és a célszemélynek – vagyis a kiszemelt partnernek – épelméjű, feddhetetlen előéletű, tizennyolc éven felüli felnőttnek kell lennie. Hosszú a lista. – A hajam bekerül a számba, és kifújom. – Egyébként anya szerint a szerelembe esés a könnyű rész. A dolog utána bonyolódik.

– Értem – Court megérinti egy eukaliptusz lepergő kérgét, és felnéz a levelekre.

A japán szilva szomorkás illata, a kétségbeesés halvány aromája száll felém, és bosszúságom tovaszáll.

– Anya azt tanácsolja azoknak, akiknek összetörték a szívét, hogy ültessenek rózsát. Nagy odafigyelést igényelnek, és mire kivirágoznak, az ember készen áll, hogy odaadja őket valakinek.

– Rózsát, mi?

– Igen. De csak tájfajtákat. A hibrideknek nem olyan édes az illatuk. Az Áprilisi Szerelem vagy a Távoli Mennydörgés jó. Borsos záróillat követi a sötét középillatot – fecsegek.

– Ijesztő lenne neked virágot venni.

– Nekem? Jaj, nekem nem kellene virágok.

Elvigyorodik. A pólóját csipkedi, párszor megfújja, aztán abbahagyja.

– Bocs.

– Semmi baj. Éreztem már ilyesmit. – Ez nem hangzik túl jól. Gyorsan hozzáteszem. – Mármint mindenki izzad. Hátul megvakarja a fejét.

– És nekem milyen szagom van?

A felsőm garbós nyaka mintha fojtogatna.

– Olyan, mint a tábortűznek, a szívillat fenyőtű, szerecsendió és sok fahéj... – Elhallgatok, Lehet, hogy tudja, hogy a fahéj afrodiziákum. – Meg egyebek.

Meglepetten fújja ki a levegőt.

– Tudni akarod, én mit érzek benned?

Bennem?

Közelebb lép és szipog, amitől kihagy a szívverésem.

– Karamellapuding – közli faarccal.

A fejem búbjáig elvörösödöm.

– Gúnyolódsz velem!

– Bocs, csak úgy értettem, hogy nem csoki, vanília vagy eper. Mersz önmagad lenni. – Tekintete végigsiklik mind a százhetvenkét centimen, a szoknyámtól a kócos bubifrizurámat rejtő horgászkalapomig. – Van stílusod.

Igazából aggódó anyám van, aki a lehető legtöbb bőrfelületet eltakartatja velem. Próbálok ragaszkodni a haragomhoz, de elillan.

– Felveszek bármit, ami rám jön a *Kétszer szeretett* boltból.

– Akkor is felemelt fejjel jársz, amikor azt mondják, hogy selyemhernyót eszel.

– Isteni ízük van egy kis vajjal. – A szívemre szorítom a kezemet, és elragadtatást mímelek, ami biztosan túl meggyőzően sikerül, mert Court zavartan ráncolja a homlokát. Lángoló arccal hozzáteszem: – Azt is elérem, hogy az emberek beleszeressenek a cipőjükbe. – Ez a legújabb pletyka. Sok embert kiakasztok. A suliban az egyik lány még fel is sikoltott, amikor a szendvicséből felpillantva észrevette, hogy ott állok mellette. Kali szerint az emberek félnek, hogy megbabonázom őket. Csak adjak nekik időt. Kétlem, hogy az idő bármin változtatna.

Court felnevet és a gödröcskék újra feldobják az arcát.

Kényszerítem magam, hogy a zuzmóra gondoljak. Fekete és dörzsöl, mint a kalózbajusz.

– Ezt be kellene fejeznem. – Anya aggódni fog.

– Rendben. Találkozunk a suliban. – Féloldalas mosolyt villant, aztán elkocog. A csípője köré csavart pulcsira az *életmentő* szót hímezték.

Fémszikével az üvegbe teszem a zuzmót, de a szívem tovább zakatol. Legalább sikerült csak minimálisan furán viselkednem. Elűzöm Court álomszerű mosolyának gondolatát a fejemből, lezárom az üveget, és a táskámba süllyesztem. Meló befejezve, ideje lelépni. Két méh követ visszafelé a futóösvényre. Olyan vagyok nekik, mint a jégkrémes kocs. Csak én pálcikás jégkrém helyett pollent osztogatok, amitől folyamatos zuhanyzás nélkül képtelen vagyok megszabadulni. Amint rájönnek, hogy nem vagyok virág, általában elmennek.

Négy görkorcsolyás lány száguld felém naptej- és hajlakkfelhőben. Beindult a koraesti nyüzsi. Az Arastradero különösen zsúfolt a tanév elején. A sportolók főleg itt futnak, érdekesebb, mint az iskolai futópálya mókuskereke. Lelépek az ösvényről, hogy elengedjem őket, és rájövök, hogy az első koris Vicky Valdez, Court exe.

Véletlen egybeesés? Vagy nem. Kali mesélte, hogy amikor Vicky és Court szakítottak, a lányra ráragasztották a Kampec-Valdez nevet. Még mindig nem volt túl a srácon.

Az őt követő lányok olyan nagy ívben kerülnek ki, ahogy azt az ösvény engedi, és gyanakvó pillantásokat küldözgetnek felém. Vicky azonban nem tér ki, fekete haja úgy száll, akár a hínár, nem visel sisakot. Tekintete egy pillanatra elidőzik az én fejfedőmön, pillantása fagyos és méricskélő, majd a nemtetszés szaga, fanyar kumkvat illata támadja az orrom. Szünet nélkül előretör rövid, de formás lábaival. Soha egy szót sem szólt hozzám, de szavak nélkül is tudom, hogy nem kedvel.

Ahogy elgurulnak, habanero paprika illata éri el az orrom, olyan halvány, hogy ha nincs szél, észre sem veszem. Arról jön, amerre Court elfutott. Mélyet lélegzek. A növényi szagok között kutatva újra rátalálok a pánik erős szagára. A forrása felé rohanok.

A kanyarban Court összegörnyedve fekszik a földön, életmentős pulcsija úgy egy méterre hever tőle. A méhméreg csípős, mézes aromája csípi az orromat. Megcsípte egy méh?

Zihálva letérdelek mellé.

– Court? Jól vagy?

Nehezen lélegzik. Biztos allergiás a méhcsípésre. Abba bele is halhat.

– Van EpiPened? – Vadul kutatok a zsebeiben, amikor meglátom az ezüst, orvosi figyelmeztető karperecet az óraszíja mellett. Nem találom az EpiPent, de a mobilját igen. Hívom a mentőket.

Kicsöng egyszer, kétszer, háromszor. Miért nem veszik fel?

Miközben a telefon tovább csörög, az orrom elvezet a csípésig. Éppen a bicepse alatt van. Mély karmolásnyom van ott, ahol Court nem tudta kiszedni a fullánkot. A fekete csípős dög ott csücsül a bőre alatt. Óvatosan kibányászom a körmömmel.

Csörr, csörr!

– Mi a vészhelyzet?

– A barátomat megcsípte egy méh. Allergiás.

– Mi a helyzeted?

– Arastradero Park, úgy száz méterre a hatalmas szö-
mörcebokortól.

– A *mitől*?

Vadul kutatok más jelzőpont után.

– A kendertő mellett.

– Kender? Ez most vics?

– Jaj, nem, nem az a fajta... Izé, a tenispályáktól ke-
letre? Harminc méterre a szökőkúttól?

A nő legalább négy másodpercig vár.

– Oké, küldtem a mentőt.

Miután válaszolok még néhány kérdésre, letesszük.

– Rendbe jössz – mondom Courtnek. – Hamarosan itt
lesznek. Ide kell hoznom valamit.

A szeme vérekes és könnyes. A feje alá teszem a pul-
csiját párnának. Kidobom a zuzmót a gyűjtőedényből, és
elsietek útifüvet keresni, ami mindenhol nő, kivéve ott,
ahol épp keresed. Próbálom követni az illatokat, de a szö-
mörcebokrok meg a pohánka bezavar, és a feltámadó szél
mindent összekavar.

Letérdelek, és a földet szaglászom. Megvan. A pikáns
illat elvezet egy sűrű részhez csupán pár méterre onnan,
ahol a zuzmót szedtem.

Court majdnem eszméletlen, amikor visszaérek. Le-
küzdve a pánikot, begyömöszölöm az útifűleveleket az üveg-
be, köveket teszek bele, majd összerázom az egészet, hogy
kinyerjem az olaját. Lehúzom a felsőm ujját, hogy letakarjam
a kezem, és az ölembe fektetem Court fejét. Aztán kinyitom
az üveget, a nyílását az orrához és a szájához tartom. Imád-
kozom, hogy a gyulladáscsökkentő fű leapassza a duzzanatot.

A mellkasa végre megmoccan, majd hamarosan kapkodva veszi a levegőt. Visszateszem az üveget. Az izzadság a szemembe folyik, letörlöm a felsőm ujjával. Court bicepszé még nyugalmi helyzetben is feszes és íves. Fogok egy útifülevelet és a csípésre szorítom, vigyázva, hogy a bőröm ne érjen a bőréhez, bár már hozzá értem, amikor kivettem a fullánkot. Ezzel majd később foglalkozom.

Nagyon figyelek a mentő vijjogására. Court feje nehéz és forró az ölemben, mocorgok, hogy kényelmesebb legyen. Lesújt rám, hogy ennél közelebb még sosem voltam egy fiúhoz sem, pláne nem ilyen népszerűhöz. A feromonjai minden irányból záporoztak az orromra, mintha eltalált volna egy konfettiágyú.

Court felnyög, és oldalra fordítja a fejét.

– Hallasz engem? Court? – Beszélnem kellene vele. De miről? Feltehetnék neki pár kérdést.

Aha. Szegény srác levegőt is alig kap, nemhogy kérdésekre válaszoljon.

Tehetnék valamit, hogy eltereljem a figyelmét a fájdalomáról, míg megjön a segítség. Énekeljek? Táncoljak? Mondjak viccet? Ha bármi ilyesmit teszek, talán csak rontok a helyzeten. Talán mesélhetnék neki egy történetet. Bárcsak eszembe jutna egy. Hát, egyet tudok.

Kiszáradt a szám, és nagyot nyelek, hogy visszakapjam a hangom.

– Anya állítja, hogy Sába királynőjének rokonai vagyunk. Tudod, a királynő ritka fűszereket adott Salamonnak, hogy elcsavarja a fejét, és így jött létre a világ első álompárja. Született egy fiuk, és amikor mászni kezdett,

felfedezték, hogy képes kiszagolni egy harmincméteres szőnyegbe rejtett mákszemet.

Szirénavijjogás. Hamarosan itt lesznek a mentősök. Itt a semlegesítő főzet ideje, amit Kali Pasi Pá Pának, röviden PPP-nek nevezett. Ha az életed és minden lélegzeted virágokról szól, nem csak a méheket vonzod. Ha hozzáérek valakihez, aki hajlamos kedvelni engem – leggyakrabban fiúk, de néha lányok is – az anyával készített ezernyi elixír maradványa a bőrömről átkerülhet rájuk, mint a hímpor a lepke szárnyáról, és vonzalmat ébreszt bennük. Ezért hordok nyilvánosan mindig kalapot és hosszú ujjú felsőket, bár kesztyűt már nem, mert abban úgy néznék ki, mint aki betegesen fél a kórokozóktól. A PPP semlegesít mindenféle csöpögős érzést, amit az „aromatóri pollen-nel” való érintkezés okoz.

A táskámból kristálypermetezőt veszek elő, ami elfér a tenyeremben, és akkora, mint egy parfümös üveg. Ujjaim kitapogatják a pumpát, és épp amikor spriccelnék, Court szeme remegve kinyílik. Meglátom a tükörképem űzött tekintetében, döbbent és riadt vagyok, mintha engem csíptek volna meg.

– Én, én... – Kétségeimre rázárom az ajtót, és spriccellek. Egy dózis egy életre elég.

Nézi a pára levegőben kavargó cseppjeit. A lány szellő arrébb fúj egy keveset. Rám fordítja értetlen tekintetét.

– Ez csak... szokásom... Megnyugtató. Nyugodt vagyok. Te nem? – Mivel élő hazugságvizsgálóval, az anyámmal élek együtt, hazudok, mint a vízfolyás.

Lánycsevejt hallok, és megemelem a hangom.

– Hahó! – Talán valaki integethetne a mentőnek, amikor ideér. – Segítene valaki?

Egy lány félig odagördül, félig odasétál a füves tisztásra, és felismerem a görkorisok közül, akik korábban elmentek mellettem. Tátva marad a szája, amikor meglát minket. A barátnői egyesével mögé gyűlnek, köztük Vicky is, aki felkiált.

– Court?!

A görkorigja éle fücsomókat fordít ki, ahogy odasiet hozzánk.

– Mi történt?

Court hunyorog rá, aztán a szeme újra lecsukódik.

– Egy méh megcsípte a karját.

– Allergiás rá! – közli Vicky, mintha nem jöttem volna már rá. – Istenem, Court, kicsim! Megtaláltad az EpiPenjét?

Kicsim? Fúj!

– Nincs nála.

Letérdel Court mellé, engem a könyökével félrelök az útból, majd felemeli a srác fejét és áttesz a saját ölébe. – Menj arrébb!

Hosszú, aranyszínű körmét méregetem, remélem, hogy nem karmolja össze Court arcát.

– Talán nem kéne megmozdítanunk.

– Te orvos vagy? – vág vissza Vicky. Ellenséges viselkedése csípős, füves illata – csípős csalán – megtapad az orrom belső oldalán.

A lányok, akik mostanra körénk gyűltek, úgy merednek rám, mintha én lennék a méh.

A szirénák hangosabban vijjognak, és egy jármű közeledik. Piros színe átlátszik a növények között. Két mentőst felénk műszerekkel a kezükben.

– Álljatok félre, legyetek szívesek! – szól ránk az egyik. A lányok hátrálnak.

Court újra kinyitja a szemét.

– Én... én... – motyogja.

Az első mentőst kivesz egy EpiPent a táskájából, és Court combjába döfi. A társa a karját vizsgálja, ami már nem vörös és duzzadt.

– Hogy érzed magad? Nehezen lélegzel? – kérdezi az első mentős.

– Nem, nem, jól vagyok – Court Vicky segítségével küszködve felül, aki hátulról átkarolja.

– Csak dőlj nekem, kicsim! – gügyögi. – Rendbe jössz. Annyira örülök, hogy időben megtaláltalak.

A gyomromra szorítom a karom. Bárki más tiltakozna a pófátlansága miatt, de én emlékeztetem magam, hogy jobb így. Magányos üstökös vagyok. A mentős újabb kérdéseket tesz fel Courtnek, amikre ő legtöbbször bólintással és egyszavas válaszokkal felel. Lassan felállok. Most már jó kezekben van.

Court észreveszi, ahogy elsomfordálok, és csendesen utánam szól:

– Mim? Kösz!

Vicky tekintete a fiúról rám vándorol. Eltűnik belőle a szorongás, és megkeményedik. A levegőt megtölti a féltékenység összetéveszthetetlen szaga, ami olyan, mint a savanyú tej.

Ebből az illatból soha semmi jó nem sült ki.

– Szívesen. – Újra teletöltöm az üveget zuzmóval, aztán elsietek, de a féltékenység szaga még jóval azután is az orromban marad, hogy otthagytam a parkot.